

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς πάρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία... δρ. 8,—

Ἐτησία φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Ἐξάμηνος > 5,50

Τρίμηνος... > 2,50

Τρίμηνος > 3,—

Δι' ἀνδρομαί ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 15

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια).

Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐξηκολούθουν ἢ ὅχι τὰς μέχρι τοῦδε ἀγόνους ἐρεῦνας ;..

Τὴν 27 Ἰουνίου προσεκληθῆναι εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, καὶ εὐθὺς ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὁ κ. Οὐάρδ μοι εἶπε :

— Λοιπόν, Στρόκ, τί λέτε ; Δὲν εἶνε καλὴ εὐκαιρία αὐτὴ διὰ νὰ ικανοποιηθῆτε καὶ νὰ μᾶς ικανοποιήσετε ;

— Διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου ;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ποίαν εὐκαιρίαν ἐννοεῖται ; ἡρώτησα, ἀμφιβάλλων ἀκόμη ἂν ὁ προϋστάμενός μου ὠμίλει σοβαρῶς.

— Θὰ ἠθέλατε νὰνακαλύψετε τὴν ἐφευρέτην τοῦ τριπλοῦ μηχανήματος ;

— Μὴν ἀμφιβάλλετε, κύριε Οὐάρδ ! Διατάξατέ με μόνον, καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν διὰ νὰ ἐπιτύχω. Ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ δύσκολον...

— Πραγματικῶς, Στρόκ. Εὐκολώτερα θὰ ἤμπορούσε κανεὶς νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀῦρον !

Εἶνε προφανές ὅτι ὁ κ. Οὐάρδ ἀγαποῦσε νὰ μὲ «πειράζῃ», διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς προηγουμένης μου ἐκστρατείας. Ὅπωςδὴποτε, τὸ ἔκαμνε χωρὶς κακίαν, καὶ μᾶλλον διὰ νὰ συνδαιλίξῃ τὸν ζῆλόν μου. Μ' ἐγνώριζεν ἄλλως τε καλὰ, καὶ ἤξευρεν ὅτι τὰ πάντα θὰ ἔδιδεν διὰ νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀπόπειραν. Δὲν ἐπερίμενα, παρὰ τὴν διαταγὴν.

Ὁ κ. Οὐάρδ μοι εἶπε τότε διὰ τοῦ φιλικωτέρου ὕφους :

— Γνωρίζω, Στρόκ, ὅτι ἐκάματε πᾶν ὅ,τι ἐξηρτᾶτο ἀπὸ σᾶς, καὶ δὲν ἔχω νὰ σᾶς μεμφοῦ διὰ τίποτε... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦ Γκρέητ-

Ἀῦρου... Ὅταν ἡ Κυβέρνησις θάποφασίσῃ ποτὲ νὰ ἐκβιάσῃ τὸ περίωμά του ἀρκεῖ νὰ μὴ συλλογισθῇ τὸ χρέμα, καὶ μὲ χιλιάδας τινὰς δολλαρίων θὰ ἐπιτύχῃ τὴν σκοπὸν τῆς...

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ.

— Νομίζω ὅμως, προσέθεσεν ὁ κ. Οὐάρδ, ὅτι σκοπιμώτερον θὰ ἦτο νὰ καταδιώξωμεν καὶ νὰ συλλάβωμεν τὸ παράδοξον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τοσάκις μέχρι τοῦδε μᾶς διέφυγε... Εἶνε τὸ κα-
θ' ὅσον, τὸ ἔργον τῆς ἀστυνομίας—καὶ μιᾶς καλῆς ἀστυνομίας !...

— Αἱ ἐκθέσεις δὲν ἀναφέρουν ἂν ἀνεφάνη καὶ πάλιν πουθενά ;..

— Ὅχι' καὶ μολονότι ἦτο τόσῳ βέβαιον ὅτι ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς Κιρδάλης, ἐν τούτοις ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ ἐπανεύρουν τὰ ἴχνη του. Μήπως ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ καθίσταται καὶ ἀόρατος ὁ Πρωτεὺς αὐτὸς τῆς μηχανικῆς ;

— Καὶ τὸ χάρισμα αὐτὸ ἂν δὲν ἔχῃ, ἀπήντησα, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἐμφανίζεται παρὰ μόνον ὅταν τὴν συμφέρῃ.

— Ἀκριβῶς, Στρόκ' νομίζω δὲ ὅτι ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ τελειώσωμεν μὲ τὴν παράξενον αὐτὸν ἐφευρέτην' νὰ τῷ προσφέρωμεν διὰ τὴν ἐφευρεσίαν του τόσῳ μεγάλῃν, τὸσον ἱκανοποιητικὴν τιμὴν, ὥστε νὰ μὴν εἶνε δυνατόν

νὰρνηθῇ νὰ μᾶς τὴν πωλήσῃ. Τί λέτε ; Ὁ κ. Οὐάρδ εἶχε δίκαιον.

Διὰ τὸν τρόπον τούτου τῶντι ἐσχέπτετο ἡ Κυβέρνησις μας νὰποπειραθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μὲ τὴν ἡρώα αὐτὴν τῆς ἡμέρας,—νομίζω δὲ ὅτι οὐδέποτε ἀπεδέθη εἰς ἀνθρωπὸν δικαιοτέρα ὁ τίτλος αὐτός !.. Βοηθοῦντος τοῦ τύπου, ὁ ἐφευρέτης δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τί ἐζήτουν ἀπὸ αὐτὸν καὶ τί τῷ προσέφεραν... Μὲ ἄλλους λόγους, θὰ

« Ἐνεθυμήθην τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχα λάβῃ... »
(Σελίς 122, στ. α')

έμάνθανε διά τῶν ἐφημερίδων, ὑπὸ ποίους ἐξαίρετικούς ὁρους τῷ ἐπρωτείνετο νὰ πωλήσῃ τὸ μυστικόν του.

— Καί μὰ τὴν ἀλήθειαν, συνεπέρα- νεν ὁ κ. Οὐάρδ, δὲν βλέπω διὰ ποῖον λόγον θὰ ἤθελε νὰ τὸ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του... Ὁ σκοπὸς του δὲν εἶνε ἀρὰ γε νὰ ὠφεληθῇ, νὰ κερδίσῃ;... Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε κανένας κακοῦργος ὁ ἄγνωστος αὐτός, θέλων διὰ τῶν μη- χανῶν του νὰ διαφεύγῃ τὴν σύλληψιν!

Οὕτω λοιπόν, καθ' ἃ μοὶ ἀνεκοίνω- σεν ὁ προϊστάμενός μου, εἶχαν ἀποφα- σίσῃ νὰ μεταχειρισθῶν ἄλλον τρόπον διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν μέχρι τοῦδε διὰ τῆς ἐπιτηρήσεως, διὰ τῶν πολυαρίθμων ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέβλεπον τὰς ὁδοὺς, τοὺς ποτα- μούς, τὰς λίμνας καὶ τὰ παράλια τῆς Ἀμερικῆς... Ἐὰν ὁ ἐφευρέτης δὲν ἐνε- φανίζετο καὶ πάλιν, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἐκτὸς ἐὰν εἶχεν ἀπολεσθῇ μετὰ τῆς μηχανῆς του εἰς κανὲν ἐπικίνδυνον πείραμα. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς συγκρού- σεως τῆς γολέττας Μάρκελ, ἐπὶ τῆς Κιρδάλης, καμμία εἰδησις δὲν εἶχε φθά- σῃ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Μέγαρον, καὶ ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶχε προχωρήσῃ οὔτε βῆμα. Τοῦτο συνεχῶς μοὶ ἐπανελάμβα- νεν ὁ κ. Οὐάρδ, μὴ ἀποκρύπτων διόλου τὴν ἀπογοήτευσίν του, διότι τὸσον σπου- δαίαι καὶ μεγάλαι δυσκολίαι παρου- σιάζοντο τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ζήτημα τῆς δημοσίου ἀσφαλείας.

Τὸ μέλλον τῶντι προεβλέπετο δι' ἡμᾶς τοὺς ἀστυνομικούς ζοφερόν. Με ποῖον τρόπον θὰ κατεδιώκαμεν εἰς τὸ ἐξῆς κακοῦργους ἀσυλλήπτους καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἐγκληματίας δυναμένους νὰ τρέχουν ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὰ ὕδατα!... Καὶ ὅταν θὰ ἐτελειοποι- οῦντο εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν καὶ τὰ ἀερόπλοια, — ὁρίστε νὰ τοὺς κυνηγή- σετε σεῖς εἰς τὸν ἀέρα!... Καὶ ἐσυλλο- γιζόμεν: ποῖος εἰξεύρει μήπως μίαν ἡμέραν, οἱ συνάδελφοί μου καὶ ἐγὼ δὲν θὰ κατεδικάζομεθα εἰς πλήρη ἀδρά- νειαν καὶ ἀπραξίαν, μήπως ὅλοι οἱ πόλιτσοι τῆς γῆς, γινόμενοι ἄχρηστοι, δὲν θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ποστρατευθῶν ὁριστικῶς!...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεθυμήθην τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν εἶχα λάβῃ πρὸ δέκα ἡμερῶν, — τὴν ἐπιστολήν τὴν γραμμένην ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἀύρι, διὰ τῆς ὁποίας ἠπειλούμην νὰ στερηθῶ ἐ- λευθερίαν καὶ ζωὴν ἐν ᾗ περιπτώσει ἐπανελάμβανα τὴν ἀπόπειράν μου!... Ἐνεθυμήθην ἐπίσης τὴν παράδοξον κα- τασκοπίαν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ ἀν- τιτικείμενον. Ἐκτοτε, οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιστολήν εἶχα λάβῃ, καὶ καμμίαν συ- νάντησιν δὲν εἶχα κάμῃ μετὰ τὰ δύο ἐκεῖ- να ὑποκτα πρόσωπα. Ἡ γηραιά μου

ὑπερήτρια, ἃν καὶ ἄγρυπνος πάντοτε καὶ προσεκτικὴ, δὲν τὰ εἶχε ξαναεἰδῇ εἰς τὴν Δόγμ-Στρήν.

Δὲν ἤξευρα ἐὰν ἔκπεπε νάνακοινώ- σω τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν κύριον Οὐάρδ. Ἀλλὰ, μετὰ σκέψιν, συνεπέρανα ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ Γκρέητ-Ἀύρι δὲν παρείχε πλέον ἐνδιαφέρον. Ἡ «ἄλλη» τὴν εἶ- χεν ἐκμηδενίσῃ τελείως... Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ τὴν ἐνεθυμοῦντο πλέον οὔτε αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων, — ἀφοῦ τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα τοῖς εἶχαν προ- ξενήσῃ τὸσον φόβον, δὲν παρουσιάσθησαν ἔκτοτε, — καὶ νὰ κατεγίνοντο τώρα, ἡσύ- χως καὶ ἀφόδως, εἰς τὰς συνήθεις τῶν ἐργασίας.

Ἐπεφυλάχθην λοιπὸν νάνακοινώσω τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν προϊστάμενόν μου, μόνον ἐὰν αἱ περιστάσεις ἤθελον τὸ ἀ- παιτηθεῖ ἀργότερα. Ἀλλως τε ἐφοβού- μην, μήπως δὲν θὰ ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν παρὰ μίαν φάσσαν κάποιου ἀστείου.

Συνεχίζων τότε τὴν ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ διασκοπεῖσαν συνομιλίαν, ὁ κ. Οὐάρδ μοὶ εἶπε:

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς σχέσεις μετ' αὐτὸν τὸν ἐφευρέτην καὶ νὰ διαπραγματευθῶμεν μαζί του... Δυστυχῶς εἶνε ἀληθές ὅτι ἐξηφανίσθη ἄλλα δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἐμφα- νισθῇ καὶ πάλιν, σήμερον ἢ αὔριον, νὰ μὴ σημειωθῇ καὶ πάλιν ἡ παρουσία του εἰς κάποιον μέρος τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐ- δάφους... Σεῖς, Στράκ, τὸν ὁποῖον ἐξε- λέξαμεν δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἀρ- χῆς, σὰς παρακαλῶ νὰ εἰσθε ἔτοιμος νάναχωρήσετε χωρὶς νὰ χάσετε οὔτε ὥραν. Μὴ φεύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας, παρὰ διὰ νὰ ἐρχεσθε εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, ὅπου θὰ λάβετε τὰς τελευταίας μας ὁδηγίας...

— Θὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὰς διαταγὰς σας, κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην, καὶ θὰ εἶμαι ἔτοιμος νάναχωρήσω ἀπὸ τὴν Οὐασινγκτῶνα, δι' ὅπουδῃποτε, εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα. Ἀλλὰ νὰ μοὶ ἐπιτρέ- ψετε νὰ κάμω μίαν ἐρώτησιν: θὰ ἐνερ- γήσω μόνος μου, ἢ μήπως πρέπει νὰ συνεννοηθῶ καὶ μετ' ἄλλους;...

— Δὲν εἶνε φρόνιμον νάναχωρήσετε μόνος σας, ἀπήντησεν ὁ κ. Οὐάρδ, δια- κόπτων με. Ἐκλέξατε δύο ἀστυφύλακας, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ εἰμπορήτε νὰ ἔχετε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην...

— Αὐτὸ εἶνε εὐκολον, κύριε Οὐάρδ. Καὶ τώρα, ἐὰν σήμερον ἢ αὔριον εὐρε- θῶ ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Ἐν πρώτοις νὰ μὴ τὸν χάσετε πλέον ἀπὸ τὰ μάτια σας καί, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸν συλλάβετε, διότι θὰ εἰσθε ἐφωδιασμένος μετ' ἔνταλμα συλλήψεως.

— Φρόνιμον μέτρον, κύριε Οὐάρδ. Ἀν πηδήσῃ εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του καὶ ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ

ξεύρετε... ὁρίστε νὰ συλλάβετε ἓνα δρα- πτήν, πού κάμνει διακόσια σαράντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν!...

— Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀρί- σετε νὰ σὰς φύγῃ. Ἀφοῦ τὸν συλλάβετε, στείλατέ μας ἓνα τηλεγράφημα. Τὰ ἄλλα εἶνε δουλειὰ δική μας, Στράκ.

— Βασισθῆτε εἰς ἐμέ, κύριε Οὐάρδ. Εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, θὰ εἶμαι ἔτοιμος νάναχωρήσω μετὰ τοὺς ἀνθρώπους μου. Σὰς εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐπρωτιμήσατε δι' αὐτὴν τὴν ἀ- ποστολήν, ἡ ὁποία, ἂν ἐπιτύχῃ, θὰ εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ.

— Καὶ μέγα κέρδος, προσέθεσεν ὁ προϊστάμενός μου χαιρετῶν με.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἐνησχολάθην μετὰ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου, ἂν καὶ δὲν ἤξευρα οὔτε ποῦ θὰ ἐπήγαίνα, οὔτε πόσον καιρὸν θὰ ἔ- λειπα.

Ἡ Γρηὶδ ἐφαντάζετο ἴσως ὅτι ἐπρό- κειτο νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀ- ὦρι, γνωρίζομεν δὲ τί ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου τόπου... Ὁ- πωςδῆποτε δὲν μοὶ ἔκαμε καμμίαν ἐ- ρώτησιν, ἀπέφυγα δὲ καὶ ἐγὼ νὰ τῆς ἐμπιστευθῶ τὰ διατρέχοντα, μολονότι ἡμην βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθείας τῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δύο ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι θὰ με συνώδευαν, ἡ ἐκλογή των εἶχε γίνῃ ἐκ τῶν προτέρων. Ἀνῆ- κον καὶ οἱ δύο εἰς τὸ τμήμα τῆς ἀνα- κρίσεως, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις, ὑπερεπέντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου, εἶχαν δώσῃ δείγματα εὐφυΐας, τόλμης καὶ ἀνδρείας. Ὁ εἰς ὀνομάζετο Τζῶν Χάρτ, 30 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ Ἰλλינוῦζ· ὁ ἄλλος Νάβ Οὐάλκερ, 32 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Μασσαχουσέτην. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἐπιτυχέστερα ἐκλογή.

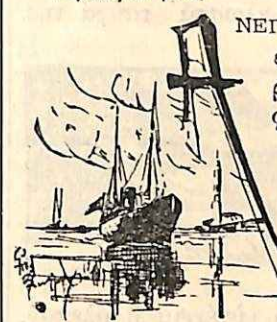
Παρήλθον ὀλίγαι ἡμέραι. Οὐδεμία εἰδησις οὔτε περὶ τοῦ αὐτοκινήτου, οὔτε περὶ τοῦ πλοίου, οὔτε περὶ τοῦ ὑπο- βρυχίου. Καὶ ἐφθασαν μὲν μερικαὶ πλη- ροφορίαι εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνο- μίας, ἐξηλεγγίχθησαν ὅμως ψευδεῖς καὶ οὐδεμίαν εἶχον συνέπειαν. Ὅσον ἀφορᾷ τ' ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα κατε- σκεύαζον καθημερινῶς οἱ δημοσιογρά- φοι, αὐτὰ δὲν εἶχαν καμμίαν ἀξίαν, διότι εἶνε γνωστὸν, ὅτι καὶ αἱ σοβαρώ- τεραι ἀκόμη ἐφημερίδες δὲν δημοσιεύουν πάντοτε εἰδήσεις ἐντελῶς ἐξηκριβω- μένας.

Ἐν τούτοις ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφι- βολίας, ὅτι δύο φορὰς ὁ ἀνθρώπος τῆς ἡμέρας» ἀνεφάνη καὶ πάλιν, τὴν μὲν πρώτην εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τοῦ Ἀρ- κανσᾶς, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λίττλε Ρῶκ, τὴν δὲ ἄλλην παρὰ τὰς μεσημ- βρινὰς ἀκτὰς τῆς Ἀνωτέρας λίμνης.

Ἀλλὰ, — πρᾶγμα ἐντελῶς ἀνεξήγη- τον, — ἡ μὲν πρώτη ἐμφάνισις ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα τῆς 26 Ἰουνίου, ἡ δὲ δευ-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΕΓΙΝΩΣΑ πρὸ ὀλίγου εἰς μίαν ἐφημε- ρίδα τὴν βιογρα- φίαν ἐνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ πλουσιώτερο παιδί τοῦ κόσμου. Ὅχι διότι ἔχει τοὺς πλουσιωτέ- ρους γονεῖς, ἀλ- λά διότι ἔχει ἀπὸ

τώρα ἰδικὴν του, ἀτομικὴν περιουσίαν, ἀνερχομένην εἰς ἑκατοντάδα ἑκατομμυ- ρίων... Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μικρὸς αὐτός ζάπλουτος δὲν ζῇ οὔτε εἰς τὰς Ἀθῆ- νας, οὔτε εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν τῆς ...πτωχῆς Εὐρώπης. Εἶνε—θὰ τὸ ἐμα- ντεύσατε ἤδη,— Ἀμερικανός, καὶ ὀνο- μάζεται Τζῶν Νικόλαος Μπρόουν.

Εἰς ἡλικίαν ἐννέα μόλις... ἐβδομάδων, — λέγει ἡ βιογραφία, — ὁ Τζῶν ἔ- χασε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀ- φῆκε κληρονομίαν εἰκοσιπέντε ἑκατομ- μυρίων φράγκων. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ θεὸς του καὶ τοῦ ἀφῆκεν ἄλλα εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια. Μετὰ τινὰ ἔτη ἐκληρονόμησεν ἐπίσης μεγάλα ποσά, ἐνῶ ἡ περιουσία του ἠξάνετο ὀλογὲν διὰ τῶν τόκων. Καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἀποθανοῦσα ἡ μάμμη του, ἡ κυρία Κάρτερ Μπρόουν, τοῦ ἀφῆκεν ἑπτὰ ἀκόμη ἑκατομμύρια. Σήμερον τε- λος πάντων, ἡ ἀτομικὴ περιουσία τοῦ μι- κροῦ Τζῶν ἀνέρχεται εἰς 125 ὀλόκληρα ἑκατομμύρια φράγκων!

Εἶνε κάπως δύσκολον νὰ φαντασθῇτε τὴν ζωὴν τοῦ κάμνει τὸ πλουσιώτερο παιδί τοῦ κόσμου! Ἐν πρώτοις, φρου- ρεῖται νυχθημερόν. Ἐμπιστοὶ καὶ ἐνο- πλοὶ ἄνθρωποι πολλοί, φυλάττουν πάν- τοτε ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ μέγαρόν του, καὶ τὴν παρακολουθοῦν δασκίς ἐξέρχεται εἰς περίπατον. Διότι ἡ μητέρα του, — ἡ ὁποία, σημειώσατε, εἶνε ἀδελφὴ τῆς κυρίας Βάνδερμπιλτ, τοῦ διασῆμου αμε- ρικανοῦ διεκατομμυριούχου, — φοβεῖται, καὶ πολὺ δικαίως, μήπως ἀρπάξουν τὸν υἱὸν τῆς τίποτε λησταί, καὶ τῆς ζητή- σουν ἔπειτα ὡς λύτρα τὴν μισὴν του τουλάχιστον περιουσίαν.

Φοβεῖται ἀκόμη μὴ τῆς τὸν δηλητη- ριάσουν. Διατί ὅχι; Μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶχαν συμφέρον νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον ὁ μικρὸς Τζῶν διὰ νὰ τὸν κληρονομήσουν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τύχῃ καὶ κανένας κακὸς ἄνθρωπος, κα- κούργος, ποῦ νὰ δωροδοκῇ κανένα ὑπηρετήν, κανένα παραμάγειρον, διὰ νὰ δηλητηριάσῃ ἐν φαγητόν, ἢ γλύκισμα, προσωρισμένον διὰ τὸν κύριόν του; Πό-

σα τέτοια δὲν γίνονται εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰ μυθιστορήματα!... Διὰ τοῦτο ἡ μητέρα φοβεῖται καὶ ποτὲ δὲν δίδει εἰς τὸν υἱὸν τῆς φαγητόν ἀδοκίμαστον. Θὰ δοκιμάσῃ πρῶτα ὁ μάγειρος, καὶ ἔ- πειτα ὁ Τζῶν. Ὅπως περίπου ἔκαμνε καὶ ὁ Ἀλῆ-Πασᾶς...

Μυρίαὶ προφυλάξεις λαμβάνονται ἐπί- σης καὶ διὰ τὴν υγείαν ἐν γένει τοῦ μικροῦ ἑκατομμυριούχου. Τὰ τρόφιμα ὅλα ἀποστειροῦνται ἐπιμελῶς, διὰ νὰ μὴ ἔχουν μικροβία, ἀπολυμαίνονται δὲ προηγουμένως αἱ ἀμαξαί, τὰ σιδηροδρο- μικά βαγόνια καὶ ταυτοκίνητα μετὰ τὰ ὁποῖα ταξειδεύει.

Αὐτὰ ἀρκοῦν, διὰ νὰ φαντασθῇτε καὶ τὰ ἄλλα. Καὶ τώρα σὰς ἐρωτῶ: Πῶς σὰς φαίνεται αὕτη ἡ ζωὴ; Νομίζετε ὅτι ὁ μικρὸς Τζῶν, τὸ πλουσιώτερον παιδί τοῦ κόσμου, εἶνε καὶ τὸ πλέον εὐ- τυχημένον;

Ἐγώ, — ἂν μ' ἐρωτᾶτε, — θὰ σὰς ἀ- παντήσω ὅχι. Ἀπεναντίας νομίζω, ὅτι εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πλέον δυστυχισμένα. Ζωὴ μέσα εἰς φόβους, εἰς αγωνίας καὶ εἰς προφυλάξεις, δὲν εἶνε ζωὴ, εἶνε μαρ- τύριον. Καὶ τὸ μαρτύριον αὐτὸ τὸ ὑφί- σταται ὁ μικρὸς Τζῶν μόνον καὶ μόνον διότι ἔτυχε νὰ κληρονομήσῃ 125 ἑκα- τομμύρια.

Πόσον εὐτυχέστερος θὰ ἦτο ἂν ἡ τύχη δὲν συνεσώρευε δι' αὐτὸν καὶ μό- νον τὸσον πλοῦτον, ἂν τῷ ἔδιδε τόσα μόνον, ὅσα θὰ τῷ ἐχερίάζοντο διὰ νὰ ζήσῃ ἡσύχως, ἀνέτως, ἐλευθέρως, μα- καρίως, χωρὶς νὰ ἐλκύῃ τὴν προσο- χὴν καὶ... τὴν ὀρεξίν, χωρὶς νὰ ἐξεγεί- ρῃ τὰς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν κα- κῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ φοβῇται νυχθη- μερόν μὴ τὸν κλέψουν ἢ μὴ τὸν δηλη- τηριάσουν!...

Ὁ πλοῦτος εἶνε μέγα ἀγαθόν. Αὐτὸ κανεῖς δὲν τὸ ἀρνείσαι. Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοῦτος ἀκόμη, ὅταν φθάσῃ εἰς ὑπερ- βολίην, καταγτᾷ μέγα κακόν. Τί ὠφε- λούν τόσα ἑκατομμύρια εἰς ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ ἦτο τρισευτυ- χισμένον μετὰ τὰ μισά, μετὰ τὸ τέταρτον, μετὰ τὸ ὅγδοον; Τὰ ἐπιπλέον εἶνε δι' αὐτὸ βάρος δυσβάστακτον, τυραννία, μαρτύριον. Τὸ εἶπε καὶ ἓνας ἑκατομ- μυριούχος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο παιδί: «Ἰδοὺ, κύριε, τῆς περιουσίας σου ὅσον εἶνε μικρά· ἀλλ' ὅταν εἶνε πολὺ μεγάλη, τότε σ' ἐξουσιάζει αὕτη.» Πόσον εἶνε ἀληθές! Δὲν νομίζετε ὅτι τὰ 125 ἑκα- τομμύρια ἐξουσιάζουν τὸν Τζῶν, ἀντὶ νὰ τὰ ἐξουσιάζῃ ἐκεῖνος; Δὲν σὰς φαί- νεται ὡς ἓνας δυστυχὴς δούλος τῆς με- γάλους του περιουσίας;

Πλοῦτος μέτριος—ὅσος ἀρκεῖ— εἶνε πλοῦτος. Πλοῦτος μέγας— ὅσος ὑπερ- ἀρκεῖ— εἶνε πτωχεύς. Τόσον διὰ τὰ παιδιά, ὅσον καὶ διὰ τοὺς μεγάλους. Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Πατρίδα μου, στήν ξενιτειά
Νάξερεις πῶς μοῦ λείπεις,
Θὰ μούστειλνες παρηγοριά
Τὸ κύμα, τὸν ἀγέρα.

Τὰ δέντρα καὶ τὰ λούλουδα,
Γιατί ἔδω στὰ ξένα,
Ὅσο κι' ἂν θέλω, τίποτα
Δὲν μοῦ θυμίζει ἐσένα.

Στὸν ποταμὸ τὸν πόνο μου
Μὲ δάκρυα τὸν λένω,
Κυλοῦν ὅμως τὰ κύματα
Χωρὶς νὰ ἰδοῦν πῶς κλαίω.

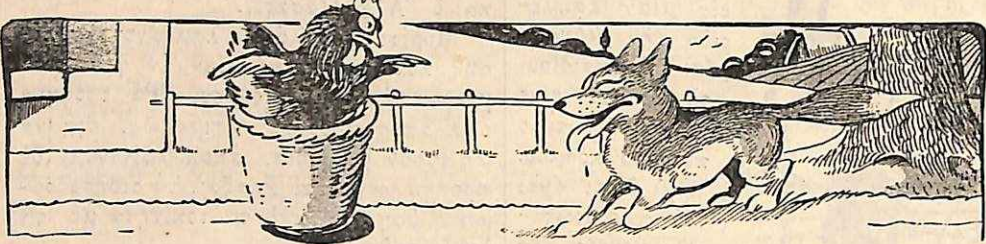
Στὰ δέντρα πῆγα, μοῦπανε:
«Ἐδῶ ε' αὐτὸ τὸ χῶμα
«Ῥιζώσαμε καὶ ζήσαμε,
«Τί νὰ ποθοῦμε ἀκόμα;»

Καὶ μόνο τὰστρα τὰ λευκά
Π' ἀκοῦν τὸ στεναγμὸ μου,
Μοῦπανε λόγια μυστικά
Νὰ γιάνουν τὸν καὶμὸ μου...

ΜΕΛΗΘΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

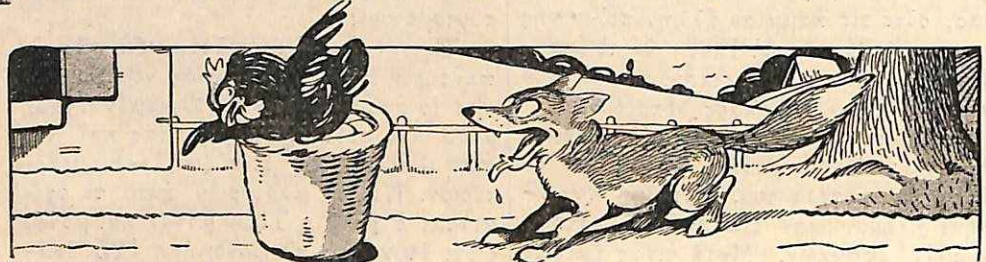
ΟΡΝΙΘΑ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ, ΜΥΘΟΣ ΟΧΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Μιά φορά κ' έναν καιρό, — τότε που μιλούσαν τα ζώα, — μιὰ αλεπού πεινασμένη, όπως είνε τις περισσότερες φορές οι αλεπούδες, κατώρθωσε να τρυπώσει 'ς ένα κοττέτσι, όπου ηύρεν μιὰ θρνιθα να κλωσά ταυγά της.

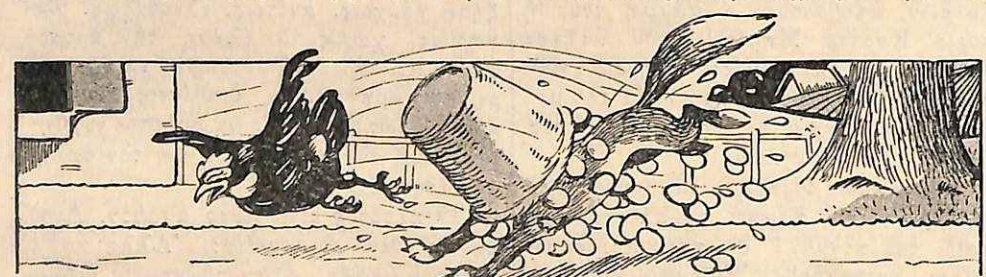
— Καλή μέρα, κυρία Κλώσσα, της λέει με μεγάλη ευγένεια η αλεπού. Πώς είσθε; καλά;

— Πολύ καλά, πολύ καλά! της αποκρίθηκε η θρνιθα, ανήσυχη και αν θέλετε τρομαγμένη που έβλεπε άξαφνα μπροστά της μιάν αλεπού, (μάλιστα με τη γλώσσα έξω, και να της τρέχουν τα σάλια...)

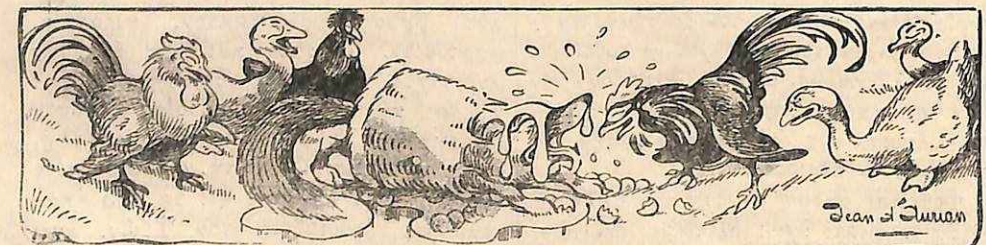
Και της έγύρισε τη ράχι.

— Μπα, μπα! έκαμε η αλεπού. Γιατί μου γυρίζετε τη ράχι, κυρία Κλώσσα; Μήπως φοβάσθε; Μά εγώ η καϊμένη δεν έχω κανένα κακό σκοπό για σας! Η κοιλιά μου είνε γεμάτη. Μόλις και μετά βίας θα μπορούσα να φάω μερικά φρέσκα αυγά... Μιά ντουζίνα μονάχα μου φθάνει.

— Άκοιτ' εκεί, κυρία Άλεπού! απαντᾷ άμέσως η θρνιθα. Ό,τι θέλετε! Όρσιτε! πάστε όλο το καλάθι! χάρισμά σας!

Είπε η θρνιθα, και δίνει μιὰ με τα πόδια της, και πετᾷ το καλάθι με όλα ταυγά επάνω στο κεφάλι της αλεπούς!

Η καλή σας η αλεπού εφόρεσε το καλάθι κ' επέρασε: το κεφάλι της από το άλλο μέρος. Ενωεΐται, ότι ταυγά έγιναν ό μελέττα επάνω στο σώμα της, στα μούτρα της, στα μάτια της. Κτυπημένη στη μύτη από το καλάθι, τυφλωμένη από τ' αυγά, ξεφώνιζε: Μάνα μου! πνίγομαι!

Στις φωνές έτρεξαν όλα τα δίποδα της αυλής, κόττες, πετεινοί, χήνες, πάπιες, ινδιάνοι, και άμα είδαν την Άλεπού 'ς εκείνο το χάλι, έκαμαν κατί γέλια, μα κατί γέλια!..

Η ΤΡΙΣΥΓΓΕΝΗ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ο Τζάκ ήτο δεκατριών ετών και η αδελφή του Μαγδαληνή μόλις δέκα. Ναι μὲν η μικρά ήτο εύρωστη, άλλ' ο Τζάκ όχι τόσο. Πώς ήτο δυνατόν να ταξειδεύσουν τόσο μακράν;

Όπωςδήποτε έκαμαν την δοκιμήν. Ο κύριος Φάμπρ έγνώριζε τὰ πλέον ύγιεινά και φιλόξενα μέρη της όχθης του μεγάλου ποταμού. Και εκεί, επί της δεξιάς όχθης του Κόγγου, πρὸς βορρᾶν της Μπραζαβίλλης, εἰς τὸ χωρίον των Μπάχης, Μπέ, ο κύριος Φάμπρ έγκατέστησε την οικογένειάν του. Ο οικίσκος, εἰς απόστασιν μιᾶς ώρας περίπου από τὸ χωρίον, προησπίζετο κατά του ήλιου διά του εξέχοντος γείσου της διπλῆς του στέγης, η οποία του ώλιγόστευε κάπως τὸ φῶς, άλλὰ τὸν διατήρει, νύκτα και ήμέραν, εἰς εύχάριστον δροσερότητα.

Εκεῖ, τὸ ἀπομεσήμερον, ο Τζάκ επερίμενε την Ο'Δάλιαν. Η αδελφή του Μαγδαληνή, η οποία χθές, την ώραν που ήλθεν η μικρά άραπίνα, έλειπεν εἰς τὸ χωρίον με την μητέρα της, άνυπομονούσε πολύ να την γνωρίσει. Και έπηγαυνοήρχετο άκαταπαύστως, περιμένονσα να φθάση η σκιά εἰς τὸ σημεῖον που εἶχεν όριση η ίδια.

Αἱ άπογευματιναὶ ώραι περνοῦν άργά εἰς τὰς χώρας, τὰς όποιās φλογίζει ο ήλιος. Έν τούτοις έπλησίαζε να δύση, η σκιά εἶχε φθάση πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ ώρισμένον μέρος, άλλὰ η Ο'Δάλια δεν ήρχετο. (*)

Έξηπλωμένη εἰς την ψάθαν της, η Μαγδαληνή άνύψονε κάθε τόσο τὸ παραπετάσμα της θύρας, διά να βλέψη αν η μικρά άραπίνα ήρχετο... Όχι, δεν ήρχετο... Ητο εἴ η ώρα, η δὲ Ο'Δάλια έπρεπε να εἶνε εκεί από τὰς τέσσαρας.

— Ν'Γκόμα! εφώνησεν ο Τζάκ. Πάρε τὸ καμτσίκι μου και πήγαινε 'ς τὸ χωρίο. Ησουν εἰδὼ όταν η Ο'Δάλια μου υπεσχέθη να γυρίση σήμερα τὸ άπόγευμα;

— Μάλιστα, κύριε, μου φαίνεται μάλιστα πὼς έκαμε και σημάδι.

Πραγματικῶς, μιὰ γωνία από κόκκινα πετραδάκια έσχημάτιζε καθαρώτατα ένα διαβήτην επί της άμμου.

— Βάλε αὐτὰ τὰ πετραδάκια 'ς τὴν ζώνη σου, πήγαινε να βρῆς την Ο'Δάλιαν, κάμε της κάτω, μπροστά της, τὸ ίδιο τὸ σχῆμα που έκαμε, και, για να έννοήση τὴ διαταγή μου, σκάσε 'ς τὸν

(*) Ίδε εἰκόνα προηγούμενου φύλλου, σ. 113.

άέρα τρεῖς φορές, με όλη σου τὴ δύναμιν, τὸ καμτσίκι μου. Έπειτα κάμε της νεῦμα να σε ακολουθήση.

— Μάλιστα, κύριε. Μ' αν δεν θελήση; Άν κρυφθῇ; αν φύγη;... τότε τὸ καμτσίκι δεν πρέπει να κτυπήση άλλο πράγμα παρά τὸν άέρα;...

— Τί εἶπες; Να την κτυπήσης; Όχι, καθόλου. Σε έχω καλὸ να μου τὴ φέρης εἰδὼ, χωρίς να μεταχειρισθῆς βία. Τότε θα ιδῶ αν αξίζει η όχι να σε λένε Ν'Γκόμα.

— Εἶμαι ο Ν'Γκόμα, και τὸ αξίζω, κύριε Τζάκ!

— Βλέπω, Τζάκ, ότι κάνεις και συ από τώρα σαν τὸν μπαμπά! άνεκραξεν η Μαγδαληνή διαταγές, φοβέρες, άλλὰ τιμωρία καμμία ποτέ.

— Για τὸς πληγές της ανησυχώ, άπήνησεν ο Τζάκ. Πρέπει να τὸς άλλῃ καθεμέρα.

Μόλις επέρασε μιὰ ώρα, και ο δούλος επανήλθε με την μικρά άραπίνα.

— Γιατί δεν ήλθες, Ο'Δάλια; την ήρώτησαν άμέσως ο νεανίσκος. Τὸ γιαιτρικό μου δεν άνεκούφισε τὸς πληγές σου;

— Ω, ναι, πολύ...

— Και ο σουγιᾶς μου δὲ σ' εύχαρίστησε;

— Μά εἰς αἰτίας του δεν έρχόμουν...

— Πὼς;

— Μά να' αντι να τὸν κρύψω ὡς που να γιαιτρευθῶ, ὡς που να μπορῶ δηλαδή να τὸν υπερασπίζουμαι, εἰγώ, υπερέφανη, τὸν εἰδεῖα 'ς όλους. Και ήθελα πάλι να μου τὸν πάρουν, ὡς εκείνο τὸ σίδερο. Μόνον που εἰγὼ δεν μπορούσα τώρα να πολεμῶ, εἰς αἰτίας των πληγῶν μου. Μιὰ στιγμή μου έπεσε κάτω. Άρχισαν να σπρώχνωνται και να κτυπιούνται, ποὶς να τὸν πρωταρπάξη. Εἰγὼ δεν κινήθηκα από τὴ θέσι μου, και τὸ σουγιᾶ τὸν επήρε ο κακὸς ο Δ'Γκαντούρ, που πάντα με βασανίζει. Ηθελα τὸ σουγιᾶ μου και τὸν ακολουθήσα. Εἶδα σε ποὶς μέρος τὸν έκρυψε. Κ' εἰδὼ αὐτὸς εξακολουθοῦσε να μαλόνη με τὰ παιδιὰ, εἰγὼ χόθηκα μέσα 'ς τὴν φτέρη. Έσκαψα τὸ χῶμα με τὸ άριστερό μου χέρι, και να τος!

Και επείδειε τὸν σουγιᾶν της, νικήτρια και διά δευτέραν φοράν. — Συ ὅμως που εἶσαι δυνατός, εἰηκολούθησε, πὲ μου τί πρέπει να τοῦς 'πῶ, για να μὴ μου τὸν ξαναπάρουν; — Άπλούστατα: Θα τοῦς 'πῆς: «Εἶνε τὸ όπλον του υἱοῦ του Λευκοῦ Ἀρχηγού. Όποιος τὸ εγγίση, θα μαστιγῶθῃ ὡς που να πῆση κάτω.»

— Θα τοῦς τὸ 'πῶ.

— Τώρα να σου άλλᾶξω τὸ χέρι.

Ο Τζάκ έλυσε τοῦς επιδέσμους και έπλυνε τὰς πληγὰς.

Η μικρά Άραπίνα έστέκετο ύπομο-

νητική, μειδιῶσα, εἰδὼ η Μαγδαληνή έφριπτεν βλέπουσα τὰ τραύματα.

— Στὸ χωρίο, εἶπεν η Ο'Δάλια, από την ώρα που με εἶδαν με δεμένο χέρι, μου κάνουν κοττέ.

— Τί θα 'πῃ αὐτό; ήρώτησεν η Μαγδαληνή.

— Να, με γελούν, με περιπαίζουν. Μόλις με εἶδε ο πατέρας μου, εσφύριξε με τὰ δάκτυλα (και η Ο'Δάλια τὸν έμιμήθη). Η μητέρα μου εσφιγγε τὰ πλευρά της για να μὴ σκάση από τὰ γέλια. Οι άλλοι με περικύκλωσαν και άρχισαν να χορεύουν. Μου έλεγαν πὼς έχω «τέσσερα λευκά ανθρωπάκια», κ' ένοούσαν τὰ δερμένα μου δάκτυλα. Ὑστερα μ' ακολουθῶσε ο Ν'Γκαντούρ. Όλο τὸ πρωῒ και όλη την ήμέρα σήμερα, δεν έπαυσε να μάκολουθῇ, για να μου πάρη τὸν σουγιᾶ του. Και έπειδὴ εἰγὼ δεν του τὸν εἶδνα, μου έλεγε ένα σωρὸ φοβερὰ πράγματα για σένα. «Εκείνος ο άσπρος — μου έφαλλε όλη την ήμέρα, — σου βάθει στίς πληγές σου φαρμάκι. Τὸ γιαιτρικό του μυρίζει σαν τὸ βοτάνι, που καλλιεργεῖ ο πατέρας μου για να φαρμακόνη τοῦς ανθρωπούς που δεν αγαπᾷ. Οι λεπίδες του σουγιᾶ σου έχουν τὸ χρῶμα και τὴ λάμψη ε- κείνων, που ο πατέρας μου, την παραμονή της μάχης, τὸς αλείφει με φαρμάκι, για να πεθαίνη ο έχθρὸς και μόλις αν γρουτσανισθῇ»

— Και τὰ έπίστεψες συ ὅλ' αὐτὰ, Ο'Δάλια; — Η Ο'Δάλια άνοιξε τὰ γελαστά της μάτια και με πονηρὸν κίνημα των ὡμων άπεκρίθη: — Μ' άφου με βλέπεις εἰδὼ! — Σ' εύχαριστῶ για τὴν έμπιστοσύνη! εἶπε χαρούμενος ο Τζάκ. Και έψιθύρισε: «Κάτι θα γίνη αὐτὴ η Ο'Δάλια!» — Εκάθησαν να κάμουν τὸ πρωτον μάθημα. Ο Τζάκ εἶχε σκεφθῇ εἰκοσιτέσσαρας ὡρας ποῖαν μέθοδον διδασκαλίας έπρεπε να μεταχειρισθῇ διά την μαθήτριαν του. Και άπεφάσισε να της μάθῃ καθημέραν πέντε λέξεις, πέντε μόνον λέξεις, άλλὰ να την βάξη και να τὰς γράφῃ. Οὔτω η Ο'Δάλια θα έμάνθανε συγχρόνως να διαβάξη, να γράφῃ και να ὀμιλῇ γαλλικά. Εκτός

τούτου, τὰς πέντε λέξεις που θα εἰδι- λεγε διά κάθε μάθημα, θα παρακαλοῦσε πρωτα τὸν πατέρα του ή τὸν Ν'Γκό- μαν να τὸς τὰς μεταφράξη εἰς την γλῶσσαν των ἰθαγενῶν, εἰς τρόπον ὡστε μ' ένα συμπάρο θα εσκότονεν όχι πλέον δυὸ πουλιὰ, άλλὰ τρία: Πρωτον η Ο'Δάλια θα έμάνθανε γαλλικά: δευ- τερον, ο Τζάκ θα έμάνθανε την γλῶσ- σαν του τόπου και τρίτον, η Μαγδα- ληνή θα επωφελεῖτο της διπλῆς αὐτης διδασκαλίας.

Με μεγάλην προθυμίαν η μικρά ά- δελφή του Τζῶν εἰδέχθη να παρακολου- θῇ τὰ μαθήματα και υπεσχέθη να εἶνε προσεκτική. Έθεσεν ὅμως ένα ὅρον: Να κάθεται εἰς κάποιαν απόστασιν από την μικράν μαύρην.

Διότι ὡς όλοι οι μαῦροι, της ε- νέ-

πνεε και αὐτὴ κάποιαν άη- διαν και, άπο- στροφήν. Της εφαινετο πάν- τα ότι τὰ μά- τια της εστρη- φογούριζαν νε- ρὸ, και αίμα, και ότι τὸ δέρ- μα της έμύρι- ζεν όχι πολὺ εύχάριστα... Ένόμιζεν επί- σης ότι τὰ μαλ- λιά της ήσαν τόσον πολὺ πυ- κνά, μόνον και μόνον διότι δεν τὰ εκτένιζε συχνά. Την έ- πείραζεν ακό- μη και τὸ φό- ρεμά της, ένα κουρέλι, τὸ ε- ποῖον, εκτε-

θειμένον διαρκῶς εἰς τὸν ήλιον, δεν εἶχε πλέον χρῶμα, άλλ' εἶχε τρύπες, και ήτο άμορφον, και άκομψον και έ- λειπνόν.

Ο Τζάκ εκύτταξε την αδελφούλαν του, δροσεράν σαν τὸ τριαντάφυλλο και νόστιμην σαν κουφέτο, με τὸ κάτασπρον φορεματάκι της και με τὸν γαλάζιον φούχον εἰς τὰ μαλλιά της. Έμάντευσε την έντύπωσιν που της έκαμνεν η ά- ραπίνα και την εἰδικαιολόγησε. Διά τούτο τὸ πρωτον μάθημα έγινε με τοῦς ὅρους που έθεσεν η Μαγδαληνή.

Έν τούτοις έγέλασε ὡςον ἴσως δεν έγέλασεν άλλην φοράν εἰς την ζωήν της. Τί μάθημα ήτο εκείνο! Φαντα- σθητε ότι η Ο'Δάλια όχι μόνον δεν εἶχε πιάση ποτέ της πένναν, άλλ' οὔτε καν εἶχεν ἰδῇ!

Ο Τζάκ της έγραφε τὰ ψηφία και

ή Ὁ Δάδης ἐπρόσπαθε νὰ τὰ μιμηθῇ. Ἀλλὰ δὲν κατῴρθε νὰ κάμνη παρὰ τὰς χονδροειδεστάτας γελοιογραφίας των. Ἀνεπαισθήτως ἡ Μαγδαληνὴ ἐπλησίαζε τὴν μικρὰν ἀραπίναν, διὰ νὰ βλέπῃ τὸ ἀφάνταστον γράψιμόν της. Ἦτο τόσο διασκεδαστικόν! Καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἐνίκουσε τὴν ἀηδίαν.

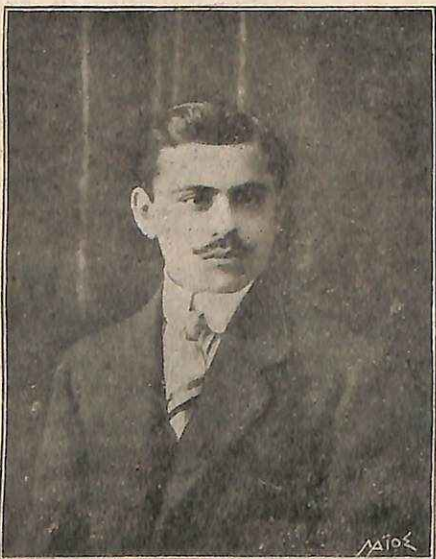
Πρὶν χωρισθῶν, ἐπανελάβαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν χορῷ τὰς πέντε λέξεις τὰς γραμμένας εἰς τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον ἡ Ὁ Δάδης ἐπῆρε μαζὶ της, διὰ νὰ τὴν δείξῃ εἰς τὸ σπίτι της ὡς σπάνιον ἀντικείμενον περιεργείας!

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπανῆλθε, καὶ τὰς ἄλλας ἐπίσης. Δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ πηγαίῃ ὁ Ντ'Κόμας νὰ τὴν παίρνῃ ἀπὸ τὸ χωριό. Ἦρχετο μόνη της, καὶ μάλιστα πολὺ πρὸ τῆς ὥρισμένης ὥρας ἐτρίγυριζε πλησίον τοῦ φράκτου τῶν θάμνων, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὸν οἰκίσκον τοῦ Γάλλου ἀπὸ τὸν δρόμον, ἐπερνοῦσε κάθε τόσο τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὰ κλαδιά, καὶ ἐβλεπεν ἂν ἡ σκιά τῆς στέγης ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐσημεῖον τὴν ὥραν τῆς εἰσόδου της εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Τότε ἔτρεχε γελαστή, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπιδεικνύουσα ὡς κόσμημα τὴν παράταξιν τῶν δεμένων της δακτύλων.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν αἱ πληγαὶ εἶχαν κλείσῃ, τὸ δέρμα ἦτο λεῖον καὶ ὁ Τζὰκ ἀφῆρεσε τοὺς ἐπιδέσμους.

(Ἐπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς διαπλάσεως

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβεύθηκε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Ποίμνη τῶν Δασῶν

Εἰς τὸν 10τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων
[18ε Διάπλασις τοῦ 1908, σελ. 350]

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΤΗΘΗ

Κατὰ Σουηδικὴν Παράδοσιν

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 118)

Ἡ διήγησις αὕτη μετεδίδετο ἀπὸ κάθε Κοκκινόστηθιν εἰς τοὺς νεοσσοὺς της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πρώτην ποῦ ἐπλάσεν ὁ Θεὸς καὶ ποῦ εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν Του.

— Φαντασθῆτε, ἔλεγε, — πόσα πουλάκια ἐβγήκαν ἀπὸ τότε, καὶ ὅμως ἡ Κοκκινόστηθιν μένει ἀκόμη στακτερή, καὶ δὲν κατῴρθε νὰ γίνῃ ἄξια ν' ἀποκτήσῃ τὰ κόκκινα πτερὰ εἰς τὸ στήθος της.

Οἱ νεοσσοὶ ἀνοῖξαν πλατεῖα τὰ ράμφη των καὶ ἠρώτησαν: «Τάχα κανέναν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας δὲν ἐξετέλεσε τὸ μέγα ἀνδραγάθημα, διὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ;

— Ἡμεῖς ὅλοι ἐκάμαμεν ὅτι ἡμπορέσαμεν, εἶπεν ἡ Κοκκινόστηθιν, — ἀλλὰ κανεὶς μας δὲν ἐπέτυχε. Ἡ πρώτη ἀπὸ μᾶς συνήντησε κάποτε ἕνα πουλάκι, ποῦ τῆς ἐμοιαζε, καὶ τὸ ἀγάπησε μὲ τέτοιαν φλογερὰν ἀγάπην, ποῦ ὅλον της τὸ στήθος ἐφλέγετο. «Ἀχ, ἐσκέφθη, καταλαμβάνω. Ὁ Κύριος ἤθελε ν' ἀγάπησῃ τόσον θερμὰ, ὥστε τὰ πτερὰ τοῦ στήθους μου νὰ κοκκινήσουν ἀπὸ τὴν φωτιὰν τῆς ἀγάπης ποῦ θὰ εἶνε γεμάτη ἡ καρδιά μου». Ἀλλὰ ἡ ἀπέπειρα αὕτη δὲν ἐπέτυχε, ὥπως ἀπέτυχε καὶ τῶν ἄλλων, καὶ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἡ ἰδική σας.

Τὰ πουλάκια ἐπίπισαν θλιβερά· ἔλυον τὴν καρδίαν, διότι τὸ στήθος των ποτὲ δὲν θὰ ἐδάφετο μὲ κόκκινον χρῶμα.

— Εἶχαμεν ἀκόμη ἐλπίδες καὶ στὴ ζωὴ μας. Ἡ πρώτη Κοκκινόστηθιν ἐκελαδοῦσε τόσο ὠραῖα, ποῦ ἐσπάραζε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν. «Ἀχ, ὠνειροπολοῦσε, ὁ ἐνθουσιασμός αὐτὸς θὰ μοῦ βάψῃ τὰ πτερὰ μου». Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπέπειρα αὕτη δὲν ἐπέτυχε, ὥπως ἀπέτυχε καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ὁ ἀποτύχη καὶ ἡ ἰδική σας.

Λεπτὲς πιπιδες ἀντήχησε πάλιν ἀπὸ τὰ ἀνοιγμένα ράμφη τῶν πουλιῶν.

— Ἐβασίσθημεν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν γενναϊότητά μας. Ἡ πρώτη Κοκκινόστηθιν ἄρχισε νὰ μάχεται μὲ τὰ ἄλλα πουλάκια, ἡ καρδιά της ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ πολέμου. Ἡ φλόγα αὕτη, ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ βάψῃ τὰ πτερὰ της. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπέπειρα αὕτη δὲν ἐπέτυχε, ὥπως δὲν ἐπέτυχε καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ὁ ἀποτύχη καὶ ἡ ἰδική σας.

Τὰ μικρὰ πουλάκια ἐπίπισαν μεγαλοφῶνας, δηλώσαντα, ὅτι θέλουν χωρὶς ἄλλο νὰ γίνων ἄξια τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς· ἀλλὰ ἡ μητέρα των ἀπεκρίθη εἰς αὐτὰ μὲ θλίβιν, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Εἰς τί θὰ ἡμποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν, ἀφοῦ οἱ πρόγονοὶ των ἀπέτυχαν;

Τί ἡμποροῦσαν νὰ κάμουν περισσότερον παρὰ νὰ ἀγαποῦν, νὰ κελαιδοῦν καὶ νὰ ἀγωνίζωνται;

Καὶ ἡ Κοκκινόστηθιν ἔξαφνα ἐσιώπησε. Τὴν προσοχὴν της εἴλκυσε πλῆθος ἀνθρώπων, τεράστιον, θορυβῶδες, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς πύλας τῆς Ἱερουσαλὴμ, σπεύδον ἀκριβῶς πρὸς τὸν λόφον, ὅπου εὕρισκετο ἡ φωλιὰ της.

Ἦσαν καὶ ἱππεῖς ἐπάνω εἰς θυμοειδεῖς ἵππους, πολεμισταὶ μὲ μακρὰ δόρατα, ὅνιοι μὲ καρφὰ καὶ σφύρας, ἱερεῖς καὶ δικασταί, ὀδυρόμενοι γυναῖκες, καὶ ἐπειτα λαὸς πηγαίνοντες ἐκ τακτῶν καὶ κραυγάζων.

Τὸ στακτὶ πουλάκι ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκρην τῆς φωλεᾶς του, καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ φόβον μήπως τὸ πλῆθος καταπατήσῃ τὸν θάμνον τῆς ἀγριοτριανταφυλλιάς καὶ σκοτωθῶν τὰ πουλάκια της.

— Φυλαχθῆτε, τοὺς ἐφώναζε, στρυμωχθῆτε κοντὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο καὶ σιωπάτε. Νά, ἕνα ἄλογο διευθύνεται πρὸς σᾶς! Νά, ἔρχονται οἱ πολεμισταί! Νά, ἐφορμᾷ ἐπάνω σας ὅλον τὸ ἄγριον πλῆθος!..

Ἐξαφνα τὸ πουλάκι διέκοψε τὰς συμβουλὰς του. Σὰν νὰ εἶχε λησμονήσῃ μάλιστα τὸν ἐρχόμενον κίνδυνον. Ἐπῆλθεν εἰς τὴν φωλιὰν καὶ ἀνεπέτασεν ἐπάνωθεν της τὰς πτέρυγας.

— Ὁχι, εἶπε, — αὐτὸ εἶνε φοβερώτατον! Δὲν θέλω νὰ τὸ ἴδῃτε: τρεῖς κακούργους πηγαίνουν νὰ τοὺς σταυρώσουν.

Καὶ ἀπλωσεν ἀκόμη περισσότερον τὰς πτέρυγας της, διὰ νὰ μὴν ἡμπορέσουν τὰ πουλάκια νὰ ἰδοῦν τίποτε ἀπὸ ὅσα συνβάναι. Ἠμποροῦσαν μόνον ν' ἀκούουν τὰ κτυπήματα τῶν σφυρῶν, τὰς κραυγὰς καὶ τὸν ἄγριον θόρυβον τοῦ πλῆθους.

Ἡ Κοκκινόστηθιν παρηκολούθει τὰ συμβαίνοντα μὲ μάτια γεμάτα φρίκην.

— Πόσον σκληροὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι, εἶπε. — Δὲν φτάνει ποῦ ἐκάρφωσαν αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς εἰς τοὺς σταυρούς, ἀλλὰ ἔβαλαν ἀκόμη καὶ ἀκάνθινον στεφάνι εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν. Βλέπω τὰ ἀγκάθια ποῦ ἐτρόπησαν τὸ μέτωπόν του καὶ στάζει τὸ αἷμα. Καὶ εἶνε τόσο ὠραῖος ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Κυττάξτε γύρω Του μὲ τόσο ἀγαθὰ μάτια, ποῦ δὲν εἰμφορεῖς νὰ μὴν τὸν ἀγάπησῃς. Αἰσθάνομαι, ποῦ βλέπω τὰ πάθη Του, σὰν νὰ μοῦ τρυποῦν τὴν καρδίαν μωτερὰ βέλῃ.

Καὶ τὸ πουλάκι ὀλονένα περισσότερον ἡσθάνετο οἶκτον πρὸς τὸν στεφανωμένον μὲ τὸ ἀκάνθινον στεφάνι.

— Ἄν ἦμουν σὰν τὸν ἀδελφόν μου τὸν ἀετό, θάπεδιωκα ὅλους αὐτοὺς ποῦ τὸν βασανίζουν, καὶ θὰ ἀποσποῦσα τὰ δόρατα ἀπὸ τὰ χερίά των! ἀνεφώνησε τὸ πουλάκι.

Περισσότερον νὰ μείνῃ στὴν φωλιὰ

του δὲν ἡμποροῦσε. Εἶδε, πῶς τὸ αἷμα κατὰ σταγόνας ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Σωτήρος καὶ ἐσκέφθη: «Ἄν καὶ εἶμαι μικρὸ καὶ ἀδύνατο πουλάκι, καὶ ὅμως εἰμφορῶ ν' ἐγὼ νὰ κάμω, διὰ νὰ ἐλαφρῶσω τὰ πάθη τοῦ δυστυχούς».

Ἐσπῆλθεν ἀπὸ τὴν φωλιὰν καὶ ἤρχισε νὰ διαγράψῃ πλατεῖς γύρους ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου· δὲν ἀπεφάσισεν ὅμως νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἦτο τὸ καυμένον τόσο μικρὸν, ἄτολμον, καὶ ποτὲ δὲν εἶχε πετάξῃ κοντὰ εἰς ἄνθρωπον!

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἐπῆρεν ὅλον τὸ θάρρος του, ἐπλησίασε πρὸς τὸν σταυρόν, καὶ μὲ τὸ μικρὸν ράμφος του ἀπέσπασε τὰς ἀκάνθας ποῦ εἶχαν ἐμπηχθῇ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ὅταν ἔκαμνε αὐτό, μία σταγὼν αἵματος ἐπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος της καὶ ἐξαπλώθη ἀμέσως, βάψασα ὅλα τὰ μικρὰ πτερὰ της.

Ὁ Ἐσταυρωμένος ἐκίνησε τὰ χεῖλη καὶ ἐψιθύρισε:

— Μὲ τὴν συμπάθειαν ποῦ ἐδειξες εἰς ἐμέ, ἐκέρδισες ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὅλον τὸ γένος σου, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ματαίως προσεπάθει ν' ἀποκτήσῃ.

Καὶ ὅταν ἡ Κοκκινόστηθιν ἐπέστρεψεν εἰς τὰ πουλάκια της, αὐτὰ ἐφώναζαν: — Τὸ στήθος σου εἶνε κόκκινον, τὰ πτεροδίακα του εἶνε πῶς κόκκινα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα!

— Εἶνε μονάχα μὴ σταλαγματιὰ αἷμα ἀπὸ τὸ μέτωπό ἐνὸς δυστυχούς ἀνθρώπου· ὅταν βουτηχθῶ μέσα στὸ καθαρὸ νεράκι τοῦ ρυαλίου, θὰ ἐξαλειφθῇ, εἶπεν ἡ Κοκκινόστηθιν.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἐβυθίσθῃ εἰς τὸ νερὸ τὸ πουλάκι, ἡ κηλὶς δὲν ἐξαλείφθη· ὅταν δὲ ἐμεγάλωσαν τὰ πουλάκια, καὶ εἰς τὰ δικά των στήθη ἐπίσης τὰ πτεροδίακα ἦσαν κόκκινα, — ὥπως τὰ ἔχουν μέχρι σήμερον καὶ ὅλες ἡ κοκκινόστηθες ἡ πυρλαίδες.

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ) **Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιάννης: — Γιατὶ ὁ σκύλος κρατεῖ τὴ γλῶσσα ἔξω ἀπ' τὸ στόμα του;

Μανώλης: — Γιὰ νὰ φέρῃ εἰς ἰσορροπίαν τὴν οὐρά του!

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ

Ἡ Ἐλένη θέλει νανάψῃ τὴν λάμπαν καὶ δὲν εὕρισκε τὰ σπέρτα.

Καὶ ὁ μικρὸς Νίκος:

— Μὰ ἀνάψῃ πρῶτα τὴν λάμπα, νὰ ἰδῇς!

Ἐστέλλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

Εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας.

Ὁ διδάσκαλος: — Ποῦ κυρίως ἐδοξάσθη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος;

Τὸ Ἀγαθάμι: — Εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908, ἔλαβε δεύτερον βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν λύσεων.

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ".

TAMEION ΑΠΟΡΩΝ

Ἐκτός τῆς Προσοδοκωμένης Ἐλευθερίας, ἡ ὁποία, ὡς ἀνήγγειλα εἰς τὸ 10ον φύλλον, ἔστειλεν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπορῶν δρ. 2, ἔλαβα σήμερον καὶ ἀπὸ τοῦ Μαγευτικοῦ Λάσος δρ. 1,25, ὥστε ἔχω τὸ ὅλον δρ. 3,25. Ἄμα συμπληρωθῇ καὶ δι' ἄλλων εἰσφορῶν τὸ ἀπαιτούμενον διὰ μίαν ἐτησίαν ἐγγράφην ποσόν, θὰ ἐγγράψω ἕνα ἐκ τῶν συστηθέντων ἤδη καὶ μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι ἀπορῶν.

Η ΠΡΟΕΣΠΕΡΙΣ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ",

διὰ τὴν τριακονταετηρίδα τῆς «Διαπλάσεως», θὰ γίνῃ ὠριμάνειος τὸ ἐρχόμενον Σάββατον, 21 Μαρτίου, ὥρα 6 μ. μ. Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ φίλους μου θὰ στείλω τὸ πρόγραμμα μὲν τυπωθῇ. Τοὺς παρακαλῶ νὰ ἔλθουν οἰκογενειακῶς εἰς τὴν ἐορτήν, νὰ προτρέψουν δὲ καὶ τὰς φιλικὰς τῶν οἰκογενείας νὰ ἔλθουν μαζί των, διὰ νὰ ἔχωμεν πλήρη αἴθουσαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, καὶ μίαν καλὴν εἰσπράξιν, ἀφοῦ τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν θὰ διατεθῇ ὁλόκληρον ὑπὲρ τόσο ὠραίου, ὠφελίμου καὶ ἀληθῶς ἐθνικοῦ σκοποῦ. Τὸ ἐνθυμῶμαι: Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ χρησιμεύσουν ὡς βραβεῖον Διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφήν καὶ εἰκονογράφειν ἐλληνικοῦ Μυθιστορήματος ἢ Διηγήματος διὰ παιδιὰ.

Παρόδραμα: «Ὁχι Βασίλισσα τοῦ Βυζαντίου, ὡς κατὰ λάθος ἐτυπώθη εἰς τὰς ἐγχρίσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἀλλὰ Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων» εἶνε τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης μου Μ. Ν. Σ.

Εὐτυχεῖς γάμοι: Ἡ ἐκ Πατρῶν παλαιὰ μου φίλη Ἐλισάβετ Κορβίλλου, ἐτέλεσε τοὺς γάμους της εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τοῦ κ. Παναγιώτου Κουριακοπούλου. Θεομνήστα συγχαρητήρια εἰς ὅλην τὴν φιλικὴν οἰκογένειαν.

Χρήσιμον βιβλίον: Ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Πολυκράτης, ὁ πασίγνωστος φιλόλογος-μουσικός, ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ κατὰ φυλλάδια τὴν «Ἀρμονικὴν» του, συντεταγμένην σαφῶς καὶ εὐμελῶδες ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δοκιμωτέρων τῆς νεωτέρας Μουσικῆς συγγραμμάτων. Συνιστῶ θερμῶς τὸ χρήσιμον τοῦτο βιβλίον εἰς ὅλους τοὺς σπουδάζοντας, καὶ τοὺς διδάσκοντας ἀκόμη, μουσικὴν. Ἐκαστον φυλλάδιον, ἐκ 32 σελίδων, τιμᾶται δραχμῇ.

Ἐκ Ζακύνθου ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ Διονυσίου Γ. Τσακασιάνου, πολυτίμου πατρὸς τοῦ παλαιοῦ μου φίλου καὶ θιασώτου Γεωργίου Δ. Τσακασιάνου, τὸν ὁποῖον ἐγκαρδίας συλλυποῦμαι.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα καὶ τὴν συνέχισαν τῶν ἐντυπώσεών σου, Ὑπερασπιστὰ τοῦ ἔθνους. Σοῦ ἔστειλα τὴν «Φωτογραφικὴν» καὶ 1,60 εἰς ἐλληνικὰ γραμματόσημα.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Ἀδάνατε Ἐλένη. Βλέπω ὅτι ὁ Σάββλος σας εἶνε πολὺ δραστήριος, ἀφοῦ εἰς ὅκτω ἡμέρας διέθεσε 450 γραμμάτια τοῦ Λαχείου. Εὖγε εἰς ὅλα τὰ μέλη!

Ρεμβάζουσα Καρδιά, σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου. Χαίρω πολὺ ποῦ ἐπέρασαν τὰ κρυολογήματα καὶ ἐτελείωσαν τὰ

ταξείδια, καὶ ἔτσι ἡμπορέσεις νὰ με ξαναθυμηθῇς.

Κ' ἐγώ, Νιφάς, ἔχω ἀκούσῃ πολλὰ διὰ τὰς ἐξοχικὰς καλλονὰς τοῦ νησιού σας, καὶ σε μακαρίζω ποῦ ζῆς εἰς τόσο ὠραῖον τόπον. Τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένον. Συγχαρητήρια διὰ τοὺς βαθμούς.

Θὰ ἐπιτύχῃς ἀρεσκύτως, Ἐλληνοπούλα, εἰς τὸ Ἑσπάρωμα, ἀφοῦ ἔχεις τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ Ἐλληνοπούλα χωρὶς Διάπλασιν. Ἡ πεποίθησις εἶνε τὸ πᾶν!

Γλυκεῖα Ἐλένη, εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ Μακρὰ Μαύρη Βασιλοπούλα θὰ σὲ παρηγορήσῃ τοῦ ἐτελείωσαι τόσο γρήγορα ὁ Δανιὴλ. Ἐδ-χαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ὠραῖα δελτάκια. Ἀπαράλλαχτοι οἱ ἥρωές μας!

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου, μικροῦλῃ μου Γεώργιος Σπάρταλη Ἐ-τσι, γράφε μου κάπου-κάπου, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ συνειθίσῃς. Τὸ Παιδί Πνεῦμα καλόν, καὶ ἴσως τὸ δημοσιεύσω. Λέγω ἴσως, διότι ἔχω πάρα πολλὰ, καὶ τὰ δημοσιεύω διὰ κλῆρον.

Τὸ Πίους-Παίρις συμπεριφέρει ὅτι, ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι τὸ Δημοψήφισμα, μετὰ πενταετίαν ὁ ψηφοφόρος θανέρχωνται εἰς 10.000. Νὰ ἰδοῦμε! Ἐν τῷ μεταξὺ σὰς ἀναγγέλλω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ προκηρυχθῇ Δημοψήφισμα διὰ τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1909. Ἀλλὰ μὲ νέους ὄρους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναθεσθῇ ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναθεσθῇ ἰσχύουν ἀπὸ τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνέχουν εἰς ἀγρία, καὶ δα ἀπὸ κ. εἰς κοιλία.]

Νέα ψευδώνυμα: «Ἐγώ» τοῦ Ἐλληνισμοῦ, κ. (**). Πλωτὸν Κανιστρον, α. (**) Ἀδρά τοῦ Ὀρφείου, κ. (Ε. Α.). Ρεμβῆ τῆς Φύσεως, α. (Ν. Κ.). Προηγουμένη τῆς Σικινοῦ, κ. (Ε. Ρ.). Ποιητὴς Ὀμηρος, α. (Μ. Κ.). Κύμα τοῦ Ἰονίου, α. (·); — Τσιουδὸς Εἰκοσιεῖς α. (=τὸ Δοξ. 21) Ζαν, α. (Ι. Ζ.).

Ἀναθεσθῇ ψευδωνύμων: Μεφιστοφελῆς, α. Ρεμβάζουσα Καρδιά, κ. Ρεμβῆ κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅθεν μὲν πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἔξω: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λέγεται 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λέγεται ἡ λέξις. — Προτείνονται μόνον οἱ ἐκόντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπὶ τῆς ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ δνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐνὸς παρενδύσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ Τεττὴ Ἀοιδὸς (0) μὲ Μυροβόλον Ἰον, Λαφροστέφανωμένη Ἐλληνοπούλα, — ἡ Ζιζὰ Χανόμ (0) μὲ Ὁραῖαν Σιωπηροπούλα, Ἰδανικότητα, Καλλιτεχνικὴν Ψυχὴν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Μαγευτικὸν Λάσος (βραβεῖον ἔστειλα) Ἰαπωνέζικον Τριαντάφυλλον (εἰς μάτην μοῦ ἔστειλες Ἀσκήσεις δὲν εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι ἐκτός τοῦ Διαγωνισμοῦ; διάβασε καλὰ τὸν Ὀδηγόν) Πατελλήριον Φρόνημα (τετράδια ἔστειλα) Ν. Κ. Σ. (ἔχει καλῶς) Ἐνωσιν τοῦ Ἐλληνισμοῦ (ἔστειλα τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον) Π. Α. Ζαο. (αἱ λύσεις γράφονται εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ Χάρτην τῶν Ἀύσεων· δὲν ἐδίδας τὸν Ὀδηγόν;) Εἶμαι Ζακυνθία (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) Ἐορτὴν τῆς Σημαίας (ἐλήφθη ἂν εἶνε καλὴ, θὰ τὸ ἰδῇς εἰς τ' Ἀποτελέσματα) Ἀυτοκρατορικὸν Στόλον (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 11ον) Εὐτυχὴ Ὀνητήν (ὄχι, ὁ περὶ οὗ ἐρωτ

καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψης συχνότερα) Ἑλλη-
νηρικὴν Θεότητα (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ·
φίλησέ μου τὸν ἀδελφὸν σου) Παιδὸν Ὁμη-
ρον (ἐγκρίνεταί εἰς τὸ σημερινόν) Σεμνόν
Ἴον (συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστῶ πολὺ δι'
ὅσα γράφεις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ) Μαγ. Βαρ.
(ἔχει καλῶς, σὲ περιμένω· γράφε μοι κα-
ποτε, τώρα ποῦ ἔγινες, δόξα τῷ Θεῷ, καλὰ)
Χιακὸν Λιμένα (καλὰ· ἂν δημοσιευθῇ, θὰ
βάλωμεν ἄλλο ὄνομα) Τερπινὴν Ἀοιδὸν (ἔ-
στειλα· μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ
κατοικῇ κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα) Καμάρι τῆς
Μάννας (Χάρτην τῶν Δύσεων ἔστειλα) Πνοὴν
Ψυχορραγούντων Ἀγγέλων (εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰ τὸσον εὐγλωττα συγγραφεῖς) Φιλί
τῆς Μάννας (ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἀργότερα θὰ
ἐγγραφῇ ὁρμαὶς εὐχαριστίας διὰ τὰ γραφέντα
εἰς τὴν ἐφημερίδα) Πλοιοαρχὸν Νέμον (ἡ φω-
τογραφία ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐντός ο-
λίγου· αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἀγίαν
Σοφίαν ἔξοχοι!) Ἐλαφὸν τῆς Ἀρτέμιδος
(πολὺ ἐγέλασα μὲ αὐτὴν ποῦ τραβᾷ τὰ μά-
γουλά της διὰ νὰ κοκκινίσῃ ἐν γένει τὸ
γραμματάκι σου νοστιμώτατον) Δημοσυνε-
μὴν (αὐτογραφικὴν ἔστειλα) Παρνασσὸν (εὐ-
χαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάδωμά) Ἀθανά-
σιον Διάκον, Αἰγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα, Ἐλι-
οῦδαν κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12
Ματίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατρεῖς : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 31 Ματίου· ἐκ τῶν Ἑ-
παρχιῶν μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ
γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι
παρατίθεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλ-
λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

155. Δεξιόγραφος.

Ἐνὸν συνδεσμον
Μ' υἱὸν τῆς Γῆς,
Καὶ ρήτωρ ἔξοχος
Προβάλλει εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Μεσολογγίου

156. Μεταγραμματισμός.

Ἀνοίγω γεωγραφικὸ δευτέρη
Καὶ πόλι ἐλληνικὴ παρουσιάζω.
Ἀμέσως τὸ κεφάλι τῆς ἀλλάζω.
Κ' εὐρίσκεται ἐστὶ φούρναρη τὸ χέρι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

157. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπὸ τὰ ἐπτά μυστήρια,
Τὸ ἐν' ἀναγραμματίσας
Κι' ἄνθρωπο μὲ μυστήρια
Ἀμέσως ἐσημάτισας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος

158. Μέγα Διπτυωτόν.

1. Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας παροικιῶ-
δης, τίτλος ἐλληνικῆς κωμωδίας.
2. Κράτος τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὰ μικρά.
3. Μικρὸς λόγος, σύντομος.
4. Ἄνθος τοῦ χειμῶνος, εὐώδης.
5. Μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

159. Ἐπιγραφὴ.

ΟΝΤΕΣ ΟΥΜ
ΖΕΝ ΜΕΤΑ Α
ΙΜ ΓΑΡ ΜΠΝ
ΑΟΥΣΙΑ ΟΘ
ΠΝΟΗΣΘΝΑ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κανδανολέοντος

160. Κλίμαξ.

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων,
ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται : κα-
ὅπως ἀρίστερ' ὁεῖ ἐν τῷ
μεγάλῳ, δεξιᾷ οὐράνιον σω-
μα· ὀρίζοντις, ἄνω Ἀπό-
στολος, κάτω Θεότης δευτερεύουσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στολοκαύστου Ἡμιθέου

161—165. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός συμφώνου, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι
λέξεις :

τροφή, ὄπλον, μάζα, ὄνομα, ἄρμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιακοῦ Λιμένος

166. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

— Εἶχεν ἄρα γε βόας καὶ ἀγελάδας αὐτὴ
ἡ ἀρχαία πόλις ;

— Ποία πόλις ;

— Μὰ δὲν τὴν ἔκτισες ; Τὴν εἶπα !

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Γ. Καρυστινῆ

167. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Αἱ κάτωθι λέξεις ν' ἀναγραμματισθοῦν οὐ-
τως, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νέων λέ-
ξεων ν' ἀποτελεσθῇ ὁπωρικόν :

Τέρμων, ἀήρ, ἄλλος, βίος, ξύν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου

168. Φωνηεντόλιπον.

π-ξ-ν-μ-ν-κ-σ-δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

169. Γρίφος.

πατ ες
Ῥδὴ λ :: τ πατ ριδ πατ :: ες τ' ες / δφ τί.
πατ πατ πατ ες ες ες

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

62. Ρωμανία (ρῶ, μανία.) — 63. Χρῆμα
(χρη, μά.) — 64. Τιμὼν-τιμῶν. — 65. Ὅστις-
σῖτος.

66. Α Ι Σ Ω Π Ο Σ 67. Τῇ ἀνταλλαγῇ
Ι Ι Α Ω διὰ τοῦ Α :
Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ Κ Α Ν Α Ι
Ω Ι Δ Σ Α Π Α Δ Ω
Π Α Ν Δ Ω Ρ Α Ν Α Θ Α Ν
Ο Ο Ρ Ν Α Δ Α Ν Α
Σ Ω Σ Σ Α Ν Η Ι Ω Ν Α Σ

68—70. 1. Οὐδεὶς πρὸ τοῦ μαθεῖν ἡπί-
στατο· 2. Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν τάχα
οἱ θεοί· 3. Οὐδεὶς ἐκφεύγει δικτὴν ἀποινα δι-
δούς. — 71. ΤΙΣΙΦΩΝΗ (Τίγρις, Ἀσία,
Περσεφώνη, Μελπομένη.) — 72. Μία χελι-
δὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ἐρυθρά, μὲ χρυσὰ γράμματα διὰ
τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως»
τοῦ 1908.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν
τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμη-
θευθοῦν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἐν τοιοῦ-
τον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλ-
λεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ ἀπείρως τὸ Ποτάμι τῆς Ἀγά-
της δι' εὐχὰς του, καὶ ἐπιθυμῶ ἀν-
ταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετ' αὐτοῦ μέ-
σον «Διαπλάσεως». — Μελαχροινὸ Σμυρνηό-
πουλο. (Θ, 170)

Στοὺς εὐγενεῖς συλλυπηθέντας μας ἐπὶ τῇ
ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς πατρός στέλλο-
μεν ἀπείρους εὐχαριστίας.

Ἄνθος Χίου, Ἐθνικὸς Στόλος (Θ, 171)

Τὸ Πυργιώτικο Φιλότιμο παρακαλεῖ τὴν
Ἠλιακὴν Ἀκτὶνὰ εἶναι ἐπιθυμῇ νάνταλ-
λάξωσι ταχυδρ. δελτάρια. Προτιμᾷ καλλο-
νάς. Διεύθυνσις : κ. Ὀρφέα, διὰ Πυργιώτικο
Φιλότιμο, Poste-restante, Πειραιᾶ. (Θ, 172)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΕΝΩΣΙΣ,"

Ἀρχαιερεῖαι Β' τριμηνίας 1)3)909

Πρόεδρος : Ὁρθέης. Ἀντιπρόεδρος :
Ζήτω ἡ Ἐνωσις. Γενικὸς Γραμματεὺς : Δε-
λαμόλ. Ταμίας : Μεγαλονογὸς Πατρίς. Εἰδι-
κὸς Γραμματεὺς : Ἀτρόμητος Κρής. Σύμ-
βουλοι : Κορηκὸς Δειμών, Κορηκόπουλο.
Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι (Θ, 173)

Συγγαίρω ἐγκαρδίως Λατροῦμνικὸν συν-
δυασμὸν δι' ἐπιτυχίαν Δημοφρίσματος
1908.—ΜΑΓΕΥΤΙΚΟΝ ΔΑΣΟΣ πρώην Ἀστὸς
τοῦ Ὀλύμπου, (Θ, 174)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεργνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ
ἐκδθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν
Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάτης (60
εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ
χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφο-
ρᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,

Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰ-
κόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου
φρ. 1,50.

Ἡ Μαρονοσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιή-
ματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου)
Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια)
ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3
ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες)
φρ. 3,50.

Ὁ Πυρρεοπόλης (24 εἰκόνες)
φρ. 3,50.

Ἡ Πατρίδς (35 εἰκόνες)
φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα
ὑπὸ Χρ. Σαμαρταῖδου, φρ. 0,60.